

upraktisk. Lad os sætte, at der *skal* fattes en Beslutning, men de tre Medlemmer kan ikke blive enige; hvad skal saa egentlig Ministeren gøre? Der er ikke Enstemmighed, og Ministeren maa kun gaa efter Enstemmighed, hvad skal han da gøre? Det forekommer mig, at vi her maa opfatte Bestemmelsen paa samme Maade som ellers, og det tror jeg ogsaa, det ærede Medlem vil gaa med til. Hvis Spørgsmaalet blot var om ja eller nej, var Situationen simplere, men i mange Tilfælde vil Forholdet være det, at der *skal* foretages noget.

Maa jeg til det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) endnu sige, at i Motiverne har jeg gjort Rede for Grundene til den tilsyneladende maaske noget mærkelige Regel i § 2, Punkt 3. Sagen er den, at de Lensbiddere, der her er Tale om, kunde have forlangt Afløsning efter de tyske Regler, og hvis de havde gjort det, havde de faaet en langt mildere Behandling end efter de danske. Hvis det nu kan godtgøres, at Grunden til, at de paagældende Indtægter ikke er kommet Tyskland til gode, men derimod tilfalder Danmark, er, at vedkommende har villet vente med at forlange Afløsning, indtil de danske Regler blev indført i Sønderjylland, finder jeg det rimeligt, at vi heroppefra tager et billigt Hensyn dertil. Vedkommende har faktisk gavnet os ved, at det bliver de danske Regler, der kommer til Anvendelse, og saa synes jeg ikke, vi skal bringe Loven til Anvendelse i dens fulde Omfang. For øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, hvad han sikkert ved i Forvejen, at dette at have en Dispensationsbeføjelse er ikke nogen Behagelighed for en Minister, men det er undertiden nødvendigt at have den; det synes jeg saaledes, det er i dette Tilfælde.

Det er foreslaaet, at Sagen overvejes i et Udvalg. Jeg for mit Vedkommende har ikke noget derimod at indvende.

Steincke: Hvis vi fra vor Side var i Stand til at opfatte Forholdet paa samme Maade, som det er udtrykt af den højtærede Justitsminister og navnlig af Ordføreren for det konservative Folkeparti (Piper): at de faa Afgivelser, der foreslaas ved det foreliggende Lovforslag, egentlig er ret selvfølgelige, vilde vi naturligvis ikke foreslaa Udvalg nedsat. Men det er ikke en almindelig Dispensationsbestemmelse, der her er Tale om. I Lensloven findes ogsaa Bestemmelser om Dispensa-

tion fra visse Regler, og vi har selvfølgelig ikke noget imod, at disse bliver gjort gældende ogsaa i Sønderjylland. Vi kunde endvidere tænke os, at Forholdene i Sønderjylland er saadanne, at der var Grund til at indføre Dispensationsregler paa enkelte andre begrænsede Omraader. Men i Virkeligheden siger dette Lovforslag, at Justitsministeren paa de og de Betingelser kan dispensere fra selve de afgørende Hovedregler, paa hvilke denne Ordning i sin Tid blev grundet. Det er det, vi ikke kan sidestille med almindelige Dispensationsregler. Men da den højtærede Minister nu i øvrigt ikke har noget imod Udvalgsnedsættelse, skal jeg ikke komme nærmere ind paa en Diskussion i Øjeblikket. Jeg haaber, det vil være muligt i Udvalget at give os Oplysninger, der gør os det mere klart, hvor vidt man bør gaa.

Jeppesen: Jeg opfatter Forholdet saaledes, at hvis der indenfor Lensnævnet kommer til at staa to mod een af de faste Medlemmer, bliver det Lovens almindelige Regler, der bliver bragt til Anvendelse, og al Tale om Dispensation bortfalder. Saaledes opfatter jeg, som sagt, Forholdet, men jeg forstod den højtærede Justitsminister saaledes, at han ser anderledes paa Sagen.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Steincke: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Formanden: Dagsordenen for dette Møde er hermed udtømt.

Tingets næste Møde afholdes i Dag Kl. 2³⁵ med følgende Dagsorden:

Eventuelt: Tredie Behandling af:

Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 153 af 2. August 1914. (Indløseligheden af Nationalbankens Sedler).

Mødet hævet Kl. 2³³.